

IV. POBYT V PETROPAVLOVSKU (SIBIŘ).

Překročením Uralu přicházíme do sibiřských rovin; Čeljabinsk patří politicky sice k evropské části Ruska, ale zeměpisně už je to Sibiř. Pluk ihned dostává důkladné kožichy, plstěné boty, beranice (papáchy), rukavice, teplé prádlo atd.

5. prosince přijel do Čeljabinska ministr vojenství gen. M. R. Štefánik a byl uvítán čestnou rotou 1. pluku s praporem, čestnou rotou ruské národní armády a četou spojeneckých vojsk. V doprovodu gen. maj. Syrového, jeho štábu, představitelů spojeneckých vlád a členů O. Č. S. N. R. prohlédl čestné oddíly a pozdravil se s nimi. Pro silný mráz nemohl gen. Štefánik promluvit k vojsku a pozval si zástupce téhož dne k rozmluvě, v níž hlavně kladl na srdce vojínům i důstojníkům, že jest doba vážná; tak jako před třemi měsíci nebylo nic dosti velikého a slavného, co by se vyprávělo o československém vojsku na Rusi, tak dnes totéž vojsko je předmětem nejnižších útoků a pomluv. Mírová konference není dosud hotova a na nás záleží vytrvati do konce, abychom nepřišli v posledních minutách velikého zápasu o plody práce.

Ještě před odjezdem do Petropavlovka vykonal pluk smutnou povinnost, navštívil hrob plukovníka Ševce na čeljabinském hřbitově dne 7. prosince. Byla to dojemná smuteční slavnost, při níž původci aksakovské tragedie mohli si uvědomiti, že vůdce jejich nežádal od vojínů tak mnoho . . .

Během 10 dnů od 7. do 17. prosince přechází 1. pluk do Petropavlovka, aby si po celoroční téměř námaze odpočinul. S bídou sehnány místnosti a dosti práce vyžádalo zařízení a usídlení rot a oddílů. Nastává zase garnisonní život, jemuž jsme odvykli, roty vycházejí pravidelně ráno i odpoledne na cvičení. Zde pro kruté mrazy konají se většinou pouze vycházky. Věnuje se péče výcviku ve střelbě samostřílem "Lewis", zřízen kurs pro instruktory rotného údernictví, všichni vojíni seznamují se s kulomety "Maksim", "Kolta", "s. s. Lewis", rychlopalnými děly "Macklin" a telefonem. Také pro důstojníky k doplnění theoretických vědomostí zřízena při pluku důstojnická škola.

Mimo vnitřní službu převzal pluk část služby posádkové, a to stráž u věznice a v zajateckém táboře. Také na vzdálenější služby dojížděly rot; od 23. prosince do 10. ledna 1919 ochraňována trať z Petropavlovka do Omska.

V prázdných chvílích konaly se přednášky; přednášel Dr. Langer, prof. Kleiner a "strýček" Müller. V klubu "u strýčka z Ameriky" pořádány koncerty a všeobecné oblíbeně těšily se třikrát opakovaná hra "Prsten štěstí" od Šešina a "Pražské švadlenky".

Vánoční svátky uplynuly vesele. Bylo všeho hojnost, jídla i pití. Drahotní poměry nedolehly dosud na zdejší kraj. Také sylvestrovské zábavy, pořádané v rotách, byly výborné.

Zdravotní poměry v Petropavlovsku nebyly však skvělé; domácí obyvatelstvo bylo zamořeno tyfem, neštovicemi a jinými nemocemi. Naše části, ač čistotou a desinfekcemi vzdorovaly nákazám, přece jen nemohly se úplně izolovati od styku s místními obyvateli, mezi nimiž byla úžasná úmrtnost. Za pobytu zde

ztratil pluk 8 vojínů, tedy ztráty větší, než za kampaně na belebejské frontě. Za takových poměrů Petropavlovsk neposloužil ani k tělesnému ani k duševnímu osvěžení a rádi jsme uvítali zprávu, že pluk má ještě v měsíci lednu 1919 opustiti garnisonu a přestěhovati se do Irkutska.

První vyjeli ubytovatelé dne 28. ledna, následujícího dne už nastupuje cestu 1. prapor, pak ostatní části, až na konec, 10. února, vyjíždí 2. prapor. Naše cesta do Irkutska prodloužila se na 4 měsíce následkem povstání v Jenisejské gubernii, jak to vypisuje následující stať.